

Respons

Elfenbenskysten: Sikkerhetssituasjonen pr. august 2011

Problemstilling/spørsmål:

- Den generelle sikkerhetssituasjonen i Elfenbenskysten pr. august 2011
- Reorganisering av hæren og avvæpning av tidligere opprørere og militsgrupper etter mai 2011

Bakgrunn

Etter at Laurent Gbagbos presidentmandat gikk ut i 2005, ble det i november 2010 avholdt presidentvalg i Elfenbenskysten etter at valget hadde blitt utsatt hele seks ganger. Etter en vanskelig valgprosess i forkant hvor den viktigste utfordringen besto i å etablere lister over stemmeberettigede, skulle valget sette punktum for en over ti år lang konfliktsituasjon i landet og legitimere den politiske prosessen videre.¹

I andre runde av presidentvalget den 28. november 2010 vant opposisjonskandidaten Alassane Ouattara fra valgkoalisjonen Rassemblement des houphouëtistes pour la démocratie et la paix (RHDP)² valget med 54,1 % av stemmene. Sittende president Gbagbo fra partiet Front populaire ivoirien (FPI) nektet å godta valgresultatet, og sendte saken til konstitusjonsrådet, som var ledet av en av hans støttespillere. Konstitusjonsrådet fjernet 600 000 stemmer fra syv nordlige fylker som i hovedsak hadde stemt på Ouattara, og fikk således manipulert resultatet til 51,4 % i Gbagbos favør.

¹ Se *Elfenbenskysten: Statsborgerskap og ivoirité-problematikk* (2006) og *Elfenbenskysten: Sikkerhetssituasjonen pr. mai 2010* (2010) for en fremstilling av bakgrunnen for konflikten. For informasjon omkring presidentvalget og opptakten til den politisk-militære krise i mars-april 2011, se for eksempel rapporten *Côte d'Ivoire: Is war the only option?* fra International Crisis Group (2011a).

² Koalisjonen besto av de politiske partiene Rassemblement des républicains (RDR) ledet av Alassane Ouattara og Parti démocratique de Côte d'Ivoire (PDCI) ledet av tidligere president Henri Konan Bédié. Denne koalisjonen kan virke paradoksal siden nettopp den politiske maktkampen mellom Ouattara og Bédié på 1990-tallet førte til at Bédié og PDCI utviklet begrepet *ivoirité* ("ivorianskhet"), som satte spørsmålsteget om hvorvidt personer fra folkegruppene mandé og gur, opprinnelig fra nord i landet, kunne regnes som "ekte" ivorianere. Marginaliseringen av befolkningsgrupper fra nord førte til en etno-politisk konflikt som har vart fra 1999 og frem til i dag.

Den fastlåste situasjonen hvor Gbagbo nektet å gå av varte fra november 2010 og frem til slutten av mars 2011. Gbagbo satte i denne perioden i gang en rekke tiltak for å isolere Ouattara, som satt innesperret på et hotell i Abidjan med beskyttelse av FN. Ouattara på sin side allierte seg med de tidligere opprørerne i Forces Nouvelles og deres militære fløy Forces armées des Forces Nouvelles (FAFN), som fra 2002 hadde hatt kontrollen over den nordlige delen av landet. Den 17. mars ble Forces Républicaines de Côte d'Ivoire (FRCI) etablert, bestående hovedsakelig av tidligere opprørere i FAFN. Den 28. mars lanserte FRCI en lynoffensiv, og møtte lite motstand på sin vei mot Abidjan. Mens stadig flere offiserer og soldater i den regulære hæren forlot Gbagbo og gikk over til FRCI, forskanset Gbagbo seg inne i presidentpalasset. Etter harde kamper mellom FRCI, den regulære hæren, ulike militsgrupper og leiesoldater i Abidjan, klarte FRCI med hjelp fra FN og franske styrker å ta seg inn i presidentpalasset og anholde Gbagbo den 11. april. Ouattara ble formelt innsatt som president den 21. mai 2011. Gbagbo sitter i dag i husarrest nord i landet, mens mange av hans viktigste støttespillere har dratt i eksil i Ghana.

Man anslår at rundt 3000 mennesker mistet livet i den politisk-militære krisa fra november 2010 til april 2011, mange av dem sivile. De fleste tapene har skjedd vest i landet og i Abidjan.³ Begge sider av konflikten har gjort seg skyldig i overgrep mot sivilbefolkningen (Commission d'enquête internationale indépendante sur la Côte d'Ivoire 2011), men kun personer fra Gbagbos side har foreløpig blitt stilt rettslig til ansvar for sine handlinger (Konan 2011).

Sikkerhetssituasjonen i de ulike landsdelene

Da sikkerhetssituasjonen er forskjellig i de ulike delene av landet, følger nå en oversikt over hovedtrekkene i sikkerhetssituasjonen i Abidjan og i vest (definert som departementene Moyen Cavally, Dix-huit Montagnes, Bas Sassandra og Haut Sassandra). Områdene i nord (det vil si området nord for den tidligere våpenhvilelinjen, *zone de confiance*, i praksis fra Bouaké og nordover) og i sørøst (området øst for den tidligere våpenhvilelinjen bortsett fra Abidjan, langs grensen til Ghana) har vært lite berørt av hendelsene våren 2011, og nevnes derfor bare kort i denne responsen.

Det er en generell tendens at sikkerhetssituasjonen i Elfenbenskysten er bedre i dag enn den var under den politisk-militære krisa fra februar og frem til anholdelsen av Gbagbo 11. april 2011. Kamphandlingene har stanset, og president Ouattara har militær kontroll på landet i sin helhet. Hovedutfordringene i dag er knyttet til kriminalitet og maktmisbruk utført av soldater knyttet til FRCI, som har ansvaret for sikkerheten i landet, samt demobilisering og avvæpning av tidligere stridende.

Situasjonen i Abidjan

Ved siden av visse områder i vest, ble Abidjan hardest rammet av kampene i perioden februar til april. Gitt omfanget av konflikten er det umulig å gjøre rede for alle enkelthendelser og det

³ For en fremstilling av menneskerettighetsbrudd begått av begge parter i konflikten etter valget i november 2010 og frem til ukene før og etter anholdelsen av Gbagbo den 11. april 2011, se for eksempel Amnesty International (2011a).

vises derfor til rapporten fra FNs uavhengige undersøkelseskommisjon for en mer detaljert framstilling (Commission d'enquête internationale indépendante sur la Côte d'Ivoire 2011).

Abidjan er i stor grad en etnisk delt by, og de ulike bydelene ble i ulik grad rammet av krisa og til ulikt tidspunkt. Før anholdelsen av Gbagbo 11. april 2011, fant de fleste hendelsene sted i bydeler som er befolket av grupper som anses å være Ouattara-tilhengere, det vil si personer fra de etniske gruppene mandé og gur, samt arbeidsinnvandrere fra Elfenbenskystens naboland i nord, i bydelene Williamsville, Attécoubé, Adjamé og Abobo.⁴ Human Rights Watch anslår at Gbagbo-lojale militsgrupper drepte minst 220 personer som ble antatt å støtte Ouattara i dagene umiddelbart før og etter anholdelsen av Gbagbo 11. april 2011 (Human Rights Watch 2011).

I perioden etter Ouattaras militære gjennombrudd, og særlig i dagene som fulgte arrestasjonen av Gbagbo den 11. april 2011, var det bydelene med flertall av antatte Gbagbo-tilhengere som ble hardest rammet, og da særlig bydelen Yopougon. I begynnelsen av mai ble det rapportert om tilfeller av represalier mot antatte Gbagbo-tilhengere, særlig personer med bakgrunn fra de etniske gruppene bété, attié, ebrié og guéré og gouro. Human Rights Watch anslår at 149 personer som ble antatt å støtte Gbagbo ble drept av Ouattara-lojale styrker i dagene rundt 11. april 2011 (Human Rights Watch 2011).

Det har imidlertid vært en nedgang i rapporterte tilfeller av reaksjoner mot personer som er eller antas å være Gbagbo-tilhengere i takt med at situasjonen i Abidjan og i resten av landet gradvis er stabilisert gjennom sommermånedene 2011. Menneskerettighetsseksjonen i FNs fredsbevarende styrke (UNOCI) rapporterte om 26 drepte og 85 tilfeller av vilkårlig fengsling i perioden mellom 11. juli og 10. august 2011 (OCHA 2011b). Det er personer knyttet til FRCI som skal ha stått bak drapene, og de skal ha funnet sted vest og sør i landet. Det er ikke presisert hvem ofrene for disse hendelsene er (BBC News 2011).

Antall internt fordrevne er økende i Abidjan som en følge av at stadig flere blir bedt om forlate private bygninger som de har bodd i siden krisa brøt ut. Også internt fordrevne som har oppholdt seg i ulike kirker er nå blitt bedt om å reise, herunder rundt 1000 personer som har oppholdt seg i St. Augustin-kirken i Bingerville. Det er nå satt i gang forhandlinger mellom de ulike aktørene for å finne løsninger og rimelige frister (OCHA 2011b).

Det er FRCI som har hatt ansvaret for sikkerheten i Abidjan siden Ouattara overtok makten i april 2011. I dagene og ukene etter maktovertagelsen ble det rapportert at elementer knyttet til FRCI sto bak en rekke tilfeller av plyndring og annen kriminalitet mot sivilbefolkningen. FRCI, som består av tidligere soldater fra FAFN samt frivillige som sluttet seg til FRCI etter hvert som de rykket frem mot Abidjan, har vært en dårlig disiplinert hær med til dels uklare kommandolinjer. Mange elementer med tilknytning til FRCI har derfor ikke forholdt seg til president Ouattaras stadige formaninger om tilbakeholdenhet og disiplin, men har begått overgrep og kriminalitet mot sivilbefolkningen, særlig i dagene og ukene etter maktovertagelsen.

Mens FRCI-soldater med et regulært og formalisert ansettelsesforhold har fått lønnsutbetaling av myndighetene siden mai, har mange frivillige som sluttet seg til FRCI under offensiven

⁴ Mandé-gruppen består blant annet av undergruppene dioula og malinké, mens gur-gruppen blant annet består av sénoufo og mooré. Personer med opprinnelse i de etniske gruppene mandé og gur går i folketale gjerne under fellesbetegnelsen *dioula* (som i realiteten kun er én etnisk gruppe blant mange innenfor den større gruppen mandé). I termen *dioula* ligger det også en implisitt referanse til at personen er muslim.

mot Abidjan våren 2011 ikke krav på lønn. Noen av disse har derfor henfalt til pengeutpressing og plyndring for å tjene til livets opphold. Siden de er bevæpnet, utgjør de en betydelig sikkerhetsrisiko og er en kilde til engstelse for befolkningen i de bydelene hvor de opererer (IRIN News 2011a).

Etter hvert som FRCI ved hjelp av FN og franske styrker fikk kontroll over Abidjan i april 2011, gikk de tidligere regulære forsvars- og sikkerhetsstyrkene (Forces de défense et de sécurité, FDS) i oppløsning, og man hadde derfor ikke lenger noen operasjonell politistyrke. I tiden etter maktovertagelsen har FRCI utført oppgaver som normalt faller inn under ansvarsområdet til politiet og brukt politistasjonene og gendarmeriene som base for egne operasjoner. Politioppgavene er imidlertid nå formelt tilbakeført til politi- og gendarmeristyrkene, og det er utnevnt ledere for de enkelte enhetene. Den offisielle overføringsseremonien ble holdt i bydelen Marcory med FRCIs øverste leder, general Soumaïla Bakayoko, til stede i midten av august (Gouvernement de Côte d'Ivoire 2011b). FRCI, politiet og gendarmeriet har nå sammen dannet en spesialenhet som skal bekjempe den økende kriminaliteten i byen (Angan 2011). Sentralfengslet i Abidjan (Maison d'arrêt de et correction d'Abidjan – MACA) som ble påført store skader under kampene, har blitt rehabilitert ved hjelp av FN og ble gjenåpnet 16. august (Gouvernement de Côte d'Ivoire 2011a). Dette er et viktig skritt i retning av å gjenopprette lov og orden, etter at rundt 12 000 innsatte har rømt fra fengsel etter mars 2011 (UN Security Council 2011).

Handelsembargoen mot Elfenbenskysten er nå hevet, og etter en alvorlig økonomisk krise, blant annet som følge av stengte banker i vår, er de økonomiske hjulene nå i gang igjen. Befolkningen kan forflytte seg fritt rundt i byen for å komme seg til arbeid og skole. Imidlertid er det fortsatt en rekke veisperringer rundt i byen hvor passerende forventes å betale for å slippe gjennom. Flere veisperringer ble imidlertid tatt bort i juni, så også på dette området ser man forbedringer (International Crisis Group 2011b).

Situasjonen i vest

Situasjonen i vest har over lengre tid vært i en tilstand som grenser til lovløshet. De verst rammede departementene er Moyen Cavally og Dix-Huit Montagnes, som gjerne refereres til som ”det ville vesten” av humanitære organisasjoner som driver hjelpearbeid i området. Det er særlig området mellom byene Blolequin, Guiglo, Duékoué og Bangolo som er verst rammet (Human Rights Watch 2010).

Ved siden av Abidjan var det områdene i vest som ble hardest rammet av krigshandlingene fra mars 2011. I forbindelse med krigshandlingene er det oppdaget flere massegraver, blant annet fire massegraver i Douékoué med til sammen 197 personer (Commission d'enquête internationale indépendante sur la Côte d'Ivoire 2011).

Politi- og rettsvesen har gjennom flere år gradvis brutt sammen, og det finnes ingen operasjonell domstol eller fengsel i hele Moyen Cavally. I Dix-Huit Montagnes finnes det en domstol, men denne fungerer svært dårlig, og har de siste årene vært under kontroll av Forces Nouvelles. Politi og gendarmer utfører ikke oppgavene sine, verken når det gjelder beskyttelse av befolkningen eller etterforskning av hendelser, ofte fordi de er redde for å konfrontere de kriminelle gruppene som står bak. I den grad arrestasjoner forekommer, blir de skyldige ofte sluppet ut fengslet etter kort tid, med den fare dette innebærer for befolkningen. Politi, gendarmer og Forces Nouvelles i området setter opp veisperringer og driver pengeutpressing, både mot privatpersoner og forretninger. Kriminalitetsnivået er særlig høyt i

Respons **Elfenbenskysten: Sikkerhetssituasjonen pr. august 2011**

perioden for innhøstningen av kakao, hvor det er mye penger i sirkulasjon, og på markedsdager når folk beveger seg ute med varer og kontanter. Det er rapportert om omfattende seksualisert vold mot kvinner, både i det offentlige rom og private hjem. Den ustabile situasjonen forsterkes ytterligere av en stor konsentrasjon av våpen i området (Human Rights Watch 2010).

Området i vest har en lang historie med etnisk spenning og vold, særlig mellom de etniske gruppene guéré og malinké. Konfliktene har ofte vært knyttet til jordressurser. Den etniske spenningen ble ytterligere tilspisset under den politisk-militære krisa fra november til april, og flere kilder, herunder FNs uavhengige undersøkelseskomisjonen, har dokumentert en rekke trefninger mellom disse etniske gruppene i denne perioden (Commission d'enquête internationale indépendante sur la Côte d'Ivoire 2011). Overgriper og offer har imidlertid endret seg i takt med endrede maktforhold i konflikten. Før presidentvalget var det befolkningsgrupper fra nord og utlendinger (befolkningsgrupper som regnes som pro-Ouattara) som ble utsatt for overgrep fra hæren og militsgrupper. Fra mars 2011 var det befolkningsgrupper som regnes som Gbagbo-vennlige som opplevde represalier etter hvert som FRCI rykket fremover mot Abidjan.

Flyktninghjelpen (u.å.) anslår at det finnes 200 000 internt fordrevne i Elfenbenskysten fordelt på 48 leire eller andre fasiliteter og private vertsfamilier. I tillegg kommer 180 000 ivorianske flyktninger i nabolandene, hovedsakelig i Liberia. Mange internt fordrevne ønsker nå å vende hjem til sine opprinnelsessteder, men mange er engstelige for å dra tilbake, blant annet på grunn av banditt-vold og veisperringer. Ifølge FN har mange internt fordrevne valgt en "go and see"-strategi, det vil si at de tilbringer kortere perioder på hjemstedet for å vurdere situasjonen, for så å reise tilbake til slektninger eller flyktningleieren om natten. Noen har også gjenopptatt jordbruksaktiviteter (OCHA 2011a).

Mye tyder på at det er befolkningsgrupper i nord som i størst grad vender tilbake til opprinnelsesstedet, mens folkegrupper fra sør i større grad frykter å dra hjem, en situasjon som gjenspeiler maktskiftet i landet. Det er også betydelig regional variasjon når det gjelder retur av internt fordrevne. Ifølge FN har 90 % av de internt fordrevne forlatt sine vertsfamilier i Haut Sassandra, mens andelen er rundt 60 % i departementene Moyen Cavally og 18 Montagnes. I tillegg kommer de internt fordrevne som har oppholdt seg i leire. Mange internt fordrevne trenger humanitær hjelp, og på grunn av lite regn den siste tiden, er det fare for at avlingene blir magre (OCHA 2011b). Mange vil også oppleve at jorda de forlot da de flyktet, nå har blitt overtatt av andre i deres fravær (Amnesty 2011b).

I det store og det hele er militsgruppene som støttet Gbagbo nedkjempet i vest, men det finnes visse rester igjen av slike grupper. Disse har gått i dekning på begge sider av den liberiske grensa sammen med liberiske leiesoldater som kjempet sammen med dem mot FAFN og senere FRCI. Disse restelementene er fra et militært synspunkt ikke sterke nok til utgjøre noen fare på et nasjonalt eller regionalt plan, men man kan ikke utelukke at de kan komme til å angripe lokalt, enten ut fra et politisk motiv, eller som kriminelle gjenger. Det finnes også væpnede bander som forsvarer folkegruppene fra nord, herunder såkalte *donso* ("kriger" på malinké), som kjempet sammen med FAFN / FRCI, og som fortsatt står bak angrep på personer fra guéré-gruppen. Det er blant annet disse bandene som gjør mange internt fordrevne engstelige for å returnere til sine opprinnelsessteder.

Det pågår ikke lenger kamphandlinger i vest, og situasjonen er derfor til en viss grad stabilisert etter at militsgruppene som støttet Gbagbo i det store og det hele er nedkjempet og

FRCI har tatt kontrollen over området. Imidlertid er kriminalitetsnivået og banditt-volden omfattende, og det er svært mange våpen i omløp etter et tiår med ustabilitet og opprustning på begge sider. FNs fredsbevarende styrke (ONUCI⁵) har besluttet å etablere flere militærleire i vest, blant annet for å kunne utføre systematiske patruljer for å bedre kunne trygge befolkningens sikkerhet (International Crisis Group 2011b). Det er også besluttet at FNs fredsbevarende styrker i Elfenbenskysten og i nabolandet Liberia (United Nations Mission in Liberia, UNMIL) skal samarbeide for å overvåke den over 700 kilometer lange grensa mellom de to landene (Nord-Sud 2011)

Bortsett fra FRCI, som har ansvaret for sikkerheten i området sammen med FN, er det fortsatt lite tilstedeværelse av myndigheter i vest. De fleste skoler har imidlertid åpnet igjen, og det nye skoleåret starter etter planen i oktober (OCHA 2011a).

Situasjonen i nord

Siden områdene nord for den tidligere våpenhvilelinjen har vært under kontroll av Forces Nouvelles siden 2002, har denne landsdelen ikke vært direkte berørt av krigshandlingene etter presidentvalget. Det er derfor ikke registrert endringer i sikkerhetssituasjonen i dette området den siste tiden.

Prosessen med å overføre administrativ makt fra Forces Nouvelles til statlig utnevnte representanter som ble satt i gang i mai 2009, har blitt satt tilbake som følge av konflikten. Ifølge en rapport fra FNs sikkerhetsråd forlot mange statlig utnevnte dommere og andre nøkkelpersoner i justissektoren stillingene sine da konflikten brøt ut (UN Security Council 2011).

Situasjonen i sørøst

Områdene i sørøst (øst for Abidjan, langs grensa til Ghana) har vært mindre preget av konflikt og etniske spenninger det siste tiåret, og ble heller ikke spesielt berørt av krigshandlingene våren 2011. Det er ikke rapportert om spesielle hendelser i forbindelse med FRCIs offensiv i området i slutten av mars 2011.

Reorganisering av hæren og avvæpning av tidligere opprørere og militsgrupper etter mai 2011

FRCI (Forces républicaines de Côte d'Ivoire) ble etablert ved dekret av den da valgte, men enda ikke innsatte president Ouattara den 17. mars 2011. Dekretet forordnet oppløsning av de regulære styrkene, FDS (Forces de défense et de sécurité), som skulle videreføres som en del av den nye strukturen til FRCI. FRCI består således av tidligere elementer fra FAFN (den væpnede fløyen av opprørsgruppen Forces Nouvelles), og de delene av FDS som har gått over til Ouattara.

I tillegg til tidligere soldater og offiserer fra FAFN og FDS, sluttet en rekke elementer seg til FRCI under offensiven våren 2011, i første rekke unge menn uten militær utdanning eller trening. I tillegg til FRCI og FDS, deltok flere militsgrupper i kampene, sammen med leiesoldater fra Liberia som kjempet på Gbagbos side.

⁵ ONUCIs mandat ble utvidet med ett år den 27. juli 2011 i medhold av resolusjon 2000 i Sikkerhetsrådet.

Demobilisering og avvæpning av de som var med i kampene på begge sider er i dag en av de største utfordringene til president Ouattara. I tillegg til dette må Ouattara sørge for at FRCI, som i stor grad er preget av FAFN både med hensyn til oppbygging, befall og etnisk sammensetning, reorganiseres og gjøre etnisk nøytral. FRCI preges i dag av spenninger mellom tidligere opprørskommandanter (såkalte *com'zones*) og tidligere soldater og offiserer fra FDS.⁶ Ouattara har i dag kommet et godt stykke på vei i å utnevne ledere for de viktigste enhetene (hæren, gendarmeriet og politiet) og bygge opp kommandolinjer. På grunn av stor rekruttering i forkant av konflikten og inflasjon i antall forfremmelser, har man nedsatt en komité som skal revurdere alle utnevnelser. Det er også nedsatt et pilotprosjekt hvor to enheter, én sammensatt av tidligere opprørssoldater og én bestående av tidligere stridende fra Gbagbo-militser, nå lever sammen i den samme militærleiren (Perdrix 2011).

Den store utfordringen er imidlertid knyttet til avvæpning av de 20 000 soldatene som ikke har noen formell posisjon i FRCI, men som sluttet seg til hæren under offensiven mot Abidjan. Dette dreier seg stort sett om unge menn uten store fremtidsutsikter, og mange av dem ønsker ikke å avvæpnes, siden de da mister makt og inntektsgrunnlag. Disse personene har ikke blitt lønnet for sine tjenester, og lever nå i stor grad av små almisser fra overordnede, eller inntekter fra ulovlige veisperringer og småkriminalitet (IRIN News 2011a).

Fredsavtalen fra 2007 (den såkalte Ouagadougou-avtalen) stipulerte at hæren skulle rekruttere 5000 personer fra opprørerne, mens 4000 skulle rekrutteres til politi og gendarmer. Antallet stridende som skal reintegreres i hæren er stigende, og ligger pr. dags dato på 24 000 personer totalt. Mange aktører advarer mot en slik strategi, og viser til at en overdimensjonert hær ikke er bærekraftig på sikt i en allerede presset ivoriansk økonomi (Perdrix 2011).

På nåværende tidspunkt skal rundt 20 000 stridende demobiliseres og avvæpnes og føres tilbake til det sivile samfunn. Det er myndighetsorganet Programme national de réinsertion et de réhabilitation communautaire (PNRRC) som har ansvaret for å identifisere og følge opp de tidligere stridende tilbake til sivilt samfunn. Registreringen av tidligere stridende har begynt, men gitt det store antall som skal demobiliseres og avvæpnes, vil dette arbeidet ta lang tid. I mellomtiden vil de 20 000 tidligere stridende med kamperfaring og våpen utgjøre en betydelig sikkerhetsrisiko i Elfenbenskysten i tiden som kommer.

Utlendingsforvaltningens fagenhet for landinformasjon (Landinfo) skal som faglig uavhengig enhet innhente og analysere informasjon om samfunnsforhold og menneskerettigheter i land som Utlendingsdirektoratet, Utlendingsnemnda og Justis- og politidepartementet til enhver tid har behov for kunnskap om for å kunne løse sine oppgaver. Landinfos rapporter og temanotater er basert på opplysninger fra både offentlige og ikke offentlige kilder. Opplysningene er innsamlet og behandlet i henhold til kildekritiske standarder. Kilder som av ulike grunner ikke ønsker å bli offentliggjort, er ikke nevnt ved navn.

En respons er et svar på konkrete spørsmål og problemstillinger som saksbehandlere i utlendingsforvaltningen har stilt Landinfo. Responser er ikke ment å være utfyllende redegjørelser for et tema eller et spørsmål, men skal gi svar på de konkrete spørsmålene som er stilt, og ellers inneholde det som til enhver tid trengs av bakgrunnsinformasjon.

Opplysningene som blir lagt fram i responsene, kan ikke tas til inntekt for et bestemt syn på hva praksis bør være i utlendingsforvaltningens behandling av søknader. Landinfos responser er heller ikke uttrykk for norske myndigheters syn på de forhold og land som responsene omhandler.

⁶ For mer informasjon om reorganiseringen av hæren, se for eksempel International Crisis Group 2011b.

Referanser

- Amnesty International (2011a, mai). *“They looked at his identity card and shot him dead”*. *Six months of post-electoral violence in Côte d’Ivoire*. London: Amnesty International. Tilgjengelig fra <http://www.amnesty.org/en/library/asset/AFR31/002/2011/en/bb769d9e-874f-442e-9454-993977a35f95/afr310022011en.pdf> [lastet ned 22. august 2011]
- Amnesty International (2011b, 28. juli). *“We want to go home, but we can’t”*. *Côte d’Ivoire’s continuing crisis of displacement and insecurity*. London: Amnesty International. Tilgjengelig fra <http://www.amnesty.org/en/library/asset/AFR31/007/2011/en/1d18c667-4e96-4083-9761-80db41b415a0/afr310072011en.pdf> [lastet ned 24. august 2011]
- Angan, N. (2011, 22. august). Sécurité à Abidjan: FRCI, gendarmes et police conjuguent leurs efforts. *All Africa*. Tilgjengelig fra <http://fr.allafrica.com/stories/201108222436.html> [lastet ned 24. august 2011]
- BBC News (2011, 11. august). Ivory Coast conflict: UN says 26 executed in a month. *BBC News*. Tilgjengelig fra <http://www.bbc.co.uk/news/world-africa-14495336> [lastet ned 24. august 2011]
- Commission d’enquête internationale indépendante sur la Côte d’Ivoire (2011, 8. juni). *Rapport de la Commission d’enquête internationale indépendante sur la Côte d’Ivoire* (Advance Unedited Version). Genève: Conseil des droits de l’homme. Tilgjengelig via Reliefweb http://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Rapport_complet_103.pdf [lastet ned 19. august 2011]
- Flyktninghjelpen (u.å). *Elfenbenskysten*. Oslo: Flyktninghjelpen. Tilgjengelig fra <http://www.flyktninghjelpen.no/?aid=9095145> [lastet ned 26. august 2011]
- Gouvernement de Côte d’Ivoire (2011a, 16. august). *Ouverture de la prison civile d’Abidjan depuis ce mardi : les ministres de l’Intérieur et de la Justice sur les lieux*. Abidjan: Portail officiel du gouvernement de Côte d’Ivoire. Tilgjengelig fra <http://www.gouv.ci/actualite.php?recordID=1637> [lastet ned 24. august 2011]
- Gouvernement de Côte d’Ivoire (2011b, 18. august). *Sécurité: 12 commissariats, 2 districts de police, et toutes les brigades de gendarmerie de la zone sud retrocedés aux policiers et gendarmes*. Abidjan: Portail officiel du gouvernement de Côte d’Ivoire. Tilgjengelig fra <http://www.gouv.ci/actualite.php?recordID=1637> [lastet ned 24. august 2011]
- Human Rights Watch (2010, oktober). *Afraid and Forgotten. Lawlessness, rape, and impunity in Western Côte d’Ivoire*. New York: Human Rights Watch. Tilgjengelig fra http://www.hrw.org/sites/default/files/reports/cotedivoire1010webwcover_0.pdf [lastet ned 19. august 2011]
- Human Rights Watch (2011, 2. juni). *Côte d’Ivoire: Gbagbo supporters tortured, killed in Abidjan*. New York: Human Rights Watch. Tilgjengelig fra <http://www.hrw.org/news/2011/06/02/c-te-d-ivoire-gbagbo-supporters-tortured-killed-abidjan> [lastet ned 19. august 2011]

- International Crisis Group (2011a, 3. mars): *Côte d'Ivoire: Is war the only option?* Brussel: Crisis Group <http://www.crisisgroup.org/~media/Files/africa/west-africa/cote-divoire/171%20Cote%20dIvoire%20-%20Is%20War%20the%20only%20Option%20ENGLISH.pdf> [lastet ned 24. august 2011]
- International Crisis Group (2011b, 1. august). *Une période critique pour stabiliser la Côte d'Ivoire*. Brussel: International Crisis Group. Tilgjengelig fra <http://www.crisisgroup.org/~media/Files/africa/west-africa/cote-divoire/176%20Une%20periode%20critique%20pour%20stabiliser%20la%20Cote%20dIvoire.pdf> [lastet ned 19. august 2011]
- IRIN News (2011a, 25. juli). Côte d'Ivoire: Ex-combatant street youth demand payment. *IRIN News*. Tilgjengelig fra <http://www.irinnews.org/report.aspx?reportid=93323> [lastet ned 24. august 2011]
- IRIN News (2011b, 8. august). Doorless homes and abandoned crops. *IRIN News*. <http://www.irinnews.org/report.aspx?ReportID=93451> [lastet ned 24. august 2011]
- Konan, A.S. (2011, 22. august). Côte d'Ivoire: 128 militaires et civils pro-Gbagbo inculpés pour 22 chefs d'accusation. *Jeune Afrique*. Tilgjengelig fra <http://www.jeuneafrique.com/Article/ARTJAWEB20110822093146/cpi-proces-laurent-gbagbo-accusationcote-d-ivoire-128-militaires-et-civils-pro-gbagbo-inculpes-pour-22-chefs-d-accusation.html> [lastet ned 26. august 2011]
- Landinfo (2006, 22. august). *Statsborgerskap og ivoirié-problematikk*. Oslo: Landinfo.
Responser er tilgjengelig for utlendingsforvaltningen i Landdatabasen.
- Landinfo (2010, 21. mai). *Sikkerhetssituasjonen pr. mai 2010*. Oslo: Landinfo. Tilgjengelig fra http://www.landinfo.no/asset/1242/1/1242_1.pdf [lastet ned 29. august 2011]
- Nord-Sud (2011, 19. august). Sécurité à la frontière ivoirio-libérienne. De généraux cherchent des solutions. *Nord-Sud*. Tilgjengelig via ONUCI <http://www.onuci.org/spip.php?article6290> [lastet ned 23. august 2011]
- OCHA, dvs. United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (2011a, 1. august). *Côte d'Ivoire: Situation report # 13*. Geneve: OCHA. Tilgjengelig via Reliefweb http://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/F_R_193.pdf [lastet ned 19. august 2011]
- OCHA, dvs. United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (2011b, 16. august). *Côte d'Ivoire: Situation report # 14*. Geneve: OCHA. Tilgjengelig via Reliefweb http://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Full_Report_2096.pdf [lastet ned 22. august 2011]
- Perdrix, P. (2011, 20. juli) Côte d'Ivoire : Quelle armée pour Ouattara? *Jeune Afrique*. Tilgjengelig fra <http://www.jeuneafrique.com/Article/ARTJAJA2635p022-029.xml0/> [lastet ned 24. august 2011]

- UN Security Council (2011, 24. juni). *Twenty-eight report of the Secretary-General on the United Nations Operation in Côte d'Ivoire*. New York: UN Security Council. Tilgjengelig via Refworld
<http://www.unhcr.org/refworld/country,,,CIV,,4e3a758a2,0.html> [lastet ned 19. august 2011]

© Landinfo 2011

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Landinfo er enhver eksemplarfremstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov.